

**MICHAEL
TSOKOS**
NEMILOSRDNÝ
V BERLÍNE ČÍHA SÉRIOVÝ VRAH

COSMOPOLIS

**MICHAEL
TSOKOS**
NEMILOSRDNY

MICHAEL TSOKOS NEMILOSRDNÝ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 443. publikáciu.

Z nemeckého originálu *MIT KALTER PRÄZISION*, vydaného vydavateľstvom
Knaur Verlag v roku 2023, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026

Počet strán 352

Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2023 by Knaur Verlag. An imprint of Verlagsgruppe

Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Cover Design © HildenDesign, Shutterstock.com

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Anna Chelemendiková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI **sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-8305-378-6 (ePub)

ISBN 978-80-8305-377-9 (pdf)

ISBN 978-80-8305-376-2 (print)

Dej tohto trileru z prostredia súdneho lekárstva je beletrizovaným stvárnením skutočných kriminálnych prípadov a ich forenzných vyšetrovaní.

Všetky postavy, miesta a údaje boli zmenené z dôvodu anonymizácie a na ochranu osôb, ktoré boli akýmkoľvek spôsobom zapojené do vražd opísaných v tomto diele.

Spomenuté udalosti a vraždy sa skutočne odohrali tak, ako sú opísané.

Venujem pamiatke mojej matky
(1939 – 2023)

Prológ

Stlmeným zastonaním posúval ťažký kovový rám postele k stene vedľa dverí do izby. Postupoval veľmi pomaly, dbal na to, aby posteľ na podlahe v spálni nevydávala nijaké podozrivé šuchotavé či škriabavé zvuky, ktoré by mohli začuť ľudia, ktorí bývali o poschodie nižšie.

Už len kúsok...

Cítil, ako mu medzi lopatkami steká tenký pramienok potu a prvé kvapky sa mu tvoria aj na čele pod kapučňou jednorazovej polypropylénovej kombinézy. Bol to model kombinézy, aký sa dal kúpiť v stavebníctve, v ktoromkoľvek oddelení s maliarskymi potrebami. S ďalším tlmeným zastonaním nadvihol ťažký rám postele pri čele a pritiahol ho k stene spálne.

Opatrne!

Mäkký koberec na jeho úľavu stlmil zvuk, ktorý ťažké nohy postele vydávali na podlahe.

Hotovo!

Skúmaným pohľadom skontroloval vzdialenosť medzi hornou tyčou postele, vysokou asi deväťdesiat centimetrov, a kľučkou na masívnych kazetových dverách, ktorá sa teraz nachádzala v jej bezprostrednej blízkosti vo výške asi jedného metra.

Z dlážky vedľa postele zdvihol špinavý, na slnku vyblednutý oranžový upínací popruh. Tento popruh, dlhý asi štyri metre a široký

jeden centimeter, našiel na pozemku niekdajšej továrne; teraz ho viacermi uzlami navrstvenými na seba pripevnil k najvyššej pozdĺžnej priečke medene sfarbeného rámu postele.

Nie sú to uzly, aké robím bežne... pomyslel si pohrdavo. Popruh niekoľkokrát voľne omotal okolo časti kľučky pri krídle dverí, ktoré sa otvárali smerom von. Pootvoril ich na škáru širokú sotva tridsať centimetrov. S voľným koncom popruhu v ruke sa bokom pretlačil cez škáru vo dverách, prikrčený pri zemi.

V priestrannej chodbe penthousu s rozlohou vyše dvestopäťdesiat štvorcových metrov sa tento muž konečne vystrel do plnej výšky. Dvere za sebou privrel tak, že ostala len škára na šírku dlane, cez ktorú mohol ešte prestrčiť ruku, nahmatať vnútornú kľučku a uistiť sa, že jeho plán bude fungovať.

So spokojným úškrnom, ktorý by si však nemohol všimnúť ani prípadný tajný pozorovateľ tejto bizarnej scény, pretože muž mal na sebe nielen plastový overal, ale aj latexové rukavice, jednorazové návleky na obuv s hrubými plátni filcu na podrážkach a respirátor FFP2, sa vrátil do spálne.

Teraz už išlo všetko rýchlo. Telo ženy, ktorú tu pred necelými päťnástimi minútami zabil v jej vlastnej spálni, obrátil na brucho a zozadu ju chytil pod pazuchami.

Za všetko môžeš ty. Mala si sa krotiť a byť trochu skromnejšia, potom by to nezašlo tak ďaleko!

Zdvihol telo, na ktorom sa ešte neobjavila posmrtná stuhnutosť, a vytiahol ho na rozhádzzanú prikrývku, na ktorej sa povalovalo množstvo krémovobielych hodvábnych vankúšov. Zmocnil sa ho triumf nad vlastnou veľkosťou, nedotknuteľnosťou a rafinovanosťou, keď si uvedomil, že jeho plán vyjde, že na všetko myslel vopred, každý jeden krok si puntičkársky naplánoval a počítal s každou eventualitou. *The chase is better than the catch*, stará skladba od Motörhead mala pravdu. V tej chvíli až priveľmi dobre vedel, aká je to pravda...

Kvočiac na posteli vedľa mŕtvej ženy, ktorá mala oblečený overal z jemnej bavlny, najprv uvoľnil koniec upínacieho popruhu, ktorý bol niekoľkokrát voľne omotaný okolo časti kľučky pri kridle dverí. Potom ešte trochu potiahol mŕtve telo, ležiace horeznačky na posteli, smerom k jej čelu, takže hlava so starostlivo upraveným blond mikádom sa teraz takmer dotýkala kovových tyčí pri nohách postele.

Pohľad mu pritom padol na jej prázdne, mŕtve oči. Akoby sa v nich ešte stále zračilo čosi medzi úžasom a hrôzou nad tým, čo jej práve robí muž, o ktorom si myslela, že ho tak dobre pozná.

Ty nenásytná mrcha...

Vzbĺkol v ňom hnev. Ten istý, ktorý v sebe cítil celé posledné týždne, keď s ním hrala tie svoje prekliate hry.

Vydierala si ma! Stále ti bolo málo. A to aj napriek tomu, že za všetko, čo máš, aj za všetko, čím si, vďačíš jedine mne.

A keď sa jej teraz znovu zahľadel do mŕtvych očí, už v nich nebolo nič, videl v nich len prázdnotu. Pravou rukou v rukavici jej prešiel od čela cez obe horné viečka ku koreňu nosa; viečka jej poklesli a zatvorili mŕtve oči.

Následne ju oboma rukami chytil za plecia a pritiahol k sebe jej trup aj hlavu. Vyzeralo to takmer, akoby sa mŕtva v posteli ešte raz vlastnou silou nadvihla, a pri tomto manévri sa im špičky nosov takmer dotkli. Bol rád, že má na tvári rúško. Nie preto, lebo by pri tom dotyku mohol pocítiť odpor, ľútosť alebo nejakú inú emóciu, ale preto, lebo akýkoľvek prenos stôp DNA z jeho na jej telo by mohol zmariť jeho plán. Na chvíľu sa tiež zľakol, že mu na mŕtvu ženu, ktorú mal pred sebou, alebo na posteľ stečú kvapky potu, no zabránila tomu kapucňa overalu.

V žiadnom prípade nesmiem na jej tele ani v ňom zanechať nijakú biologickú stopu. Ja som tu predsa nikdy nebol...

Voľný koniec upínacieho popruhu, ktorý smeroval od uzlov na ráme postele, teraz dvakrát pevne obtočil okolo krku mŕtvej. A to

presne tak, aby popruh zakryl ešte stále červenkastú ryhu po škrtení, ktorá svietila na prednej strane krku ženy a bola takmer vodorovná. V priebehu nasledujúcich hodín by táto ryha mala získať špinavohnedý odtieň v dôsledku čoraz výraznejšieho povrchového vysychania.

Pustil mŕtvolu a ochabnuté telo sa od neho na zlomok sekundy posunulo, až kým sa časť popruhu medzi hornou pozdĺžnou priečkou kovového rámu a krkom mŕtvej ženy nenapla a neostala našponovaná.

Tým, ako naaranžoval situáciu, v ktorej mala byť mŕtva nájdená (ležiaca na chrbte vo svojej posteli, s trupom mierne zdvihnutým šikmo nahor a so slučkou, teda s upínacím popruhom, tesne obopínajúcim krk), premenil pôvodnú ryhu po škrtení na ryhu po obesení. Každý, aj veľmi skúsený obhliadajúci lekár či policajný vyšetrovateľ úmrtí si ju ako takú aj zaradí.

Predovšetkým preto, lebo keď si siahla na život, musela byť v miestnosti sama...

Vstal z postele a spokojne si prezrel svoje dielo.

Zvyšok už bude hračka.

Zdvihol z podlahy prázdne tmavohnedé papierové vrečko, v ktorom si do charlottenburského penthousu v nóbl štvrti Westend pri-niesol svoje pomôcky: overal, rúško, návleky na topánky, latexové rukavice a upínací popruh. Nezanechá po sebe nijaké stopy...

Potom pristúpil zboku ku krytu radiátora s vetracou mriežkou pod širokou panoramatickou okennou stenou spálne, natretému bielym klavírnym lakom. Skrytý za ťažkými, až po zem siahajúcimi krémovými hodvábnymi závesmi nazrel von. Hoci pravdepodobnosť, že ho uvidí sused z niektorého z ďalekých domov oproti, bola nanajvýš malá, pohyboval sa pomaly a neprestajne dbal na to, aby nevykročil z bočného krytia závesov.

Potom nastavil radiátor na najvyšší stupeň.

Rozklad tela urobí svoje, prebleslo mu hlavou, keď sa znovu obrátil k mŕtvej a uchopil ešte asi dva a pol metra dlhý voľný koniec popruhu,

ktorý mu zostal po utiahnutí slučky okolo jej krku, a tak ako pred pár minútami ho zasa viackrát omotal okolo kľučky, takže dvere spálne, otvárajúce sa smerom von, sa dali otvoriť už len na škáru širokú sotva tridsať centimetrov. Opäť sa v zhrbenej polohe pretlačil cez štrbinu do chodby, tentoraz však zostal prikrčený pred dverami spálne, ktoré aj teraz privrel tak, že ostala iba škára na šírku dlane. Potom vsunul obe ruky dovnútra spálne. Tentoraz zaistil ovinutie okolo kľučky dvojitým uzlom.

Vystrel sa a naposledy skontroloval svoje dielo: dvere sa teraz dali pootvoriť už len o pár centimetrov, potom sa upínací popruh medzi kľučkou a slučkou dvakrát ovinutou okolo krku mŕtvej napol a zabránil ďalšiemu otvoreniu dverí.

Keď sa táto žena obesila, v izbe s ňou nemohla byť nijaká ďalšia osoba, čítal už v duchu vo vyšetrovacom spise, ktorý sa čoskoro bude zaoberať samovraždou Darie Diakovskej.

Stlačil gombík výťahu patriaceho k tejto bytovej jednotke, ktorý ho mal odviezť priamo do podzemnej garáže budovy. Odtiaľ sa nepozorovane vytratí cez núdzový východ, nesledovaný nijakou kamerou ani iným spôsobom, do veľkého parku, kde mu krytie poskytnú kríky a stromy a kde sa jeho stopa navždy stratí.

† † †

1

Nedeľa 8. apríla, 16.44

Berlín-Steglitz

Psychiatrická klinika *Sana Mente*

Sabine Yaovej zvieralo srdce, keď videla svoju sestru Mailin v takom stave: sivastá, nezdravá farba tváre, opuchnutá od psychofarmák, pre ktorú jej hlava pôsobila priveľká v pomere k vyziabnutému telu, a čierne vlasy, ktoré jej na šíji len ledabolo pridržovala gumička a v strapatých prameňoch jej ovísali z hlavy. Hoci sa Mailinin psychický stav v posledných týždňoch citelne zlepšil, jej telesný výzor bol naďalej žalostný.

Jej o šesť rokov mladšia sestra mala v sebe už od detstva akúsi nestálosť, čosi zlostné. V puberte zanedbávala školu, opakovane sa rezala a ako mladá dospelá sa napokon pokúsila utopiť vlastnú rozorvanosť v alkohole. Až keď si založila rodinu, jej správanie sa zmenilo a bola na tom omnoho lepšie. Lenže už vyše roka to zasa neplatilo a ona už nebola tou istou ženou.

Mailinin tragický osud sa začal pred takmer pätnástimi mesiacmi na Letisku Berlín-Brandenbursko, keď jej manžela Thanha Zhoua počas rannej zmeny v nákladnej časti letiska zasypal a zabil niekoľkotonový kontajner. Zo dňa na deň zostala Mailin sama s vtedy jedenapoločnými dvojčatami Sinou a Siarou. A akoby nestačilo, že

ten úder osudu niesla už aj tak veľmi ťažko, o pol roka neskôr sa jej dcéra Siara stala obeťou brutálneho násilného činu, pri ktorom utrpela ťažké poranenia hlavy a nezvratné poškodenie mozgu. Spočiatku dokonca sama Mailin čelila policajnému podozreniu, že to svojej dcére urobila ona. Následne sa úplne zosypala, aj keď sa krátko nato ukázalo, že ju podozrievali neprávom. Mailin však aj po dokázaní svojej nevinu naďalej užívala obrovské množstvá alkoholu, vrátila sa k autoagresívnym sklonom z puberty a zasa sa začala rezať. Počas vyšetrovania incidentu okolo jej dcéry sa dokonca vrhla na pracovníčku úradu starostlivosti o mládež a kládla odpor aj pri následnom policajnom zaistení.

A hoci Yaová v kútiku duše dúfala, že nadmerné pitie a s ním spojené impulzívne výbuchy i sebapoškodzovanie sú už minulosťou a že život jej sestry a jej detí sa vďaka primeranej terapii a pomoci pracovníkov terénnej rodinnej starostlivosti v nie veľmi vzdialenej budúcnosti opäť dostane do normálnych koľají, ako lekárka až príliš dobre vedela, že jej sestra zostane po celý život labilným človekom so sklonom k závislosti, ktorého môžu osobné či rodinné prehry kedykoľvek znovu vykoľajiť.

Sabine Yaová sa oprela o pohovku v návštevnjej miestnosti a snažila sa zachytiť Mailinin pohľad; tá sedela trochu bokom od nej v priestrannom kresle. Keď sa ich oči stretli, Yaová sa na sestru usmiala.

Musím jej dodať silu. Nádej. V tejto chvíli som jediný človek, ktorého má, jediná opora.

„Hovorila som s doktorom Schweigerom. Myslí si, že znižovanie dávok liekov znášaš dobre, a ak budeš aj v najbližších štyroch týždňoch robiť také skvelé pokroky, bude ti ich môcť vysadiť. A vraví aj to, že ak potom zostaneš pár týždňov stabilná, mohli by ťa prepustiť už koncom mája alebo začiatkom júla. To predsa neznie zle, však?“

Mailin na to iba mlčky prikývla a pritlačila pery k sebe tak silno, až z nich celkom zmizla farba.

„Dočerta, sestrička. Je to predsa aspoň nejaká perspektíva. Viem, že je to pre teba ťažké. No musíš sa pozerieť dopredu. Nie do minulosti. Kvôli Sine a Siare, a...” pokračovala Yaová a na chvíľu zaváhala, či má povedať, že Thanh by to tak určite chcel tiež, ale tá téma bola pre Mailin stále príliš bolestná, a tak si to radšej rozmyslela a dodala: „... a máš mňa. My sa predsa musíme pozerieť dopredu. Vždy budem stáť pri tebe.“

Musíš sa postaviť, znovu sa naučiť chodiť, dodala v duchu. Lenže u teba je to vlastne oveľa viac než len znovu sa naučiť chodiť. Musíš sa opäť naučiť žiť. Vrátiť sa do života bez otca svojich detí a niešť to obrovské bremeno: vychovať dve malé dievčatká, z ktorých jedno má ťažké telesné aj duševné postihnutie.

„A čo potom? Čo budem robiť potom, Bine?“ spýtala sa Mailin zlomeným hlasom a pozrela sa na Yaovú opuchnutými očami.

Priveľká svetlosivá mikina na nej visela ako neforemné vrece a ona si ustavične prechádzala jazykom po bledých perách, čo bol vedľajší účinok psychofarmák.

Hoci bola Mailin stále len úbohým tieňom samej seba, Yaová bola šťastná, že jej sestra odpovedala a navyše primerane reagovala na to, čo jej vravela. V každom jej slove sa však ozývalo zúfalstvo z vlastnej situácie. Ešte na začiatku roka nebola s Mailin možná nijaká komunikácia, ani slovná, ani neverbálna, o rozhovore nemohlo byť ani reči. Ešte asi pred tromi mesiacmi sama neodchádzala zo svojej nemocničnej izby, pri hygiene aj prijímaní potravy bola odkázaná na pomoc a vždy tam len tak apaticky sedávala. Yaová ju napriek tomu pravidelne navštevovala dvakrát do týždňa. So zamrznutou mimikou, z ktorej sa nedalo vyčítať vôbec nič o jej vnútornom prežívaní, a s úplnou nehybnosťou tela pripomínala totálne vysilenú, pomaly chradnúcu starenku.

„Potom príde ďalší krok,“ odpovedala Yaová na otázku svojej mladšej sestry. „Rehabilitácia. Cez deň budeš chodiť na ambulantnú liečbu do zariadenia, ktoré je – ako to nazval doktor Schweiger – *blízko miesta bydliska*. V Marzahne vraj existuje viacero takýchto ambulantných terapeutických zariadení. Doktor Schweiger mi chce odporučiť dve alebo tri. Pôjdem sa na ne pozrieť a potom ti o nich poviem. A ty si sama zvolíš, do ktorého chceš chodiť. Teda ak sa nerozhodneš, že sa už nechceš vrátiť do svojho bytu v Marzahne, čo by som celkom chápala. V tom prípade ti nájdem nový byt a našlo by sa iné ambulantné terapeutické centrum niekde nablízku. Dôležité je len to, aby ambulantná terapia plynulo nadviazala na tvoj pobyt tu na klinike. To je rozhodujúce, aby sa tvoj stav naďalej zlepšoval. No v tom, kde v budúcnosti so svojimi dcérami skončíš, budeš mať posledné slovo ty.“

„Neviem, Bine. Naozaj neviem, čo chcem. Viem len to, že tu chcem byť pre Sinu a Siaru a že to bez tvojej pomoci nezvládnem...“

† † †

Keď Yaová opúšťala psychiatrickú kliniku, ktorá sa okrem liečby psychických ochorení špecializovala aj na odvykacie kúry pri závislostiach, už sa zmrákalo. Takmer bezoblačné nebo nad Berlínom žiarilo pôsobivou zmesou sýtoružovej a svetlofialovej farby. Tento jav mal na svedomí prach zo Sahary. Meteorológovia toto farebné divadlo predpovedali aj na nasledujúce dni.

Keď súdna lekárka v ten nedeľný večer kráčala cez takmer prázdne parkovisko k svojmu Mini Cooperu, konečne cítila, ako sa v nej znovu prebúdzajú nádeje. Na rozdiel od nespočetných predchádzajúcich návštev mala pocit, že sa niečo pohlo. Prvý raz už necítila bezmocnosť ani prázdnotu.

Mailinino psychické zdravie sa zlepšuje, pomyslela si, keď sa ešte raz obzrela k strohej kvádrovej budove s tmavosivou klinkerovou fasádou. A vtom uvidela pri okne na chodbe na druhom poschodí, kde bola návštevná miestnosť, drobnú postavu v sivom. Tentoraz jej Mailin zamávala na rozlúčku.

† † †